

Sygn. akt I PSKP 2/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Maciej Pacuda
SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa D. C.
przeciwko Publicznemu Gimnazjum nr (...) w O.
o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej powódki od postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt V Pz (...),

**uchyła zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je
postanowienie Sądu Rejonowego w O. z dnia 30 maja 2018 r.,
sygn. akt IV P (...), i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O., pozostawiając temu
Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka D. C. w pozwie z 22 sierpnia 2017 r., skierowanym przeciwko pozwanemu Publicznemu Gimnazjum nr (...) w O., domagała się zapłaty dalszego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w związku z przywróceniem jej do pracy wcześniejszym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. wydanym w sprawie IV P (...). Powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz z tego tytułu dalszej kwoty 11.244,60 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od 4 maja 2017 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że wyrokiem z 2 grudnia 2016 r. w sprawie IV P (...) Sąd Rejonowy w O. przywrócił ją do pracy oraz zasądził na jej rzecz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie 13.679,40 zł (za okres do daty wydania wyroku) pod warunkiem podjęcia pracy. Następnie Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 27 kwietnia 2017 r. w sprawie V Pa (...) oddalił apelację pozwanego pracodawcy i zasądził na rzecz powódki dalsze wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy (za okres od daty wyroku Sądu pierwszej instancji do daty wyroku Sądu odwoławczego) w kwocie 12.436,40 zł. Powódka została dopuszczona do pracy 4 maja 2017 r. Do powódki znajdują zastosowanie przepisy o szczególnej ochronie przed wypowiedzeniem i rozwiązaniem stosunku pracy, co oznacza, że należało się jej wynagrodzenie za cały okres pozostawania bez pracy. W toku procesu o przywrócenie do pracy (sprawa IV P (...)) strona pozwana złożyła oświadczenie o wysokości wynagrodzenia urlopowego powódki w kwocie 4.559,80 zł, co zostało przyjęte przez Sąd pierwszej instancji jako podstawa obliczenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Sąd Rejonowy w O., w sprawie IV P (...), zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, przyjmując za podstawę obliczeń wysokości tego wynagrodzenia kwotę wynikającą z oświadczenia strony pozwanej o wysokości zarobków powódki. W toku postępowania przed Sądem drugiej instancji (w sprawie V Pa (...)) powódka rozszerzyła powództwo na podstawie art. 383 k.p.c., wnosząc o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od dnia następującego po dniu wydania wyroku Sądu pierwszej instancji (od 3 grudnia 2016 r.) do dnia wydania wyroku przez Sąd drugiej instancji. Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 27

kwietnia 2017 r. w sprawie V Pa (...), zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki dalszą kwotę 12.436,40 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy, biorąc za podstawę wyliczenia tego wynagrodzenia inną (niższą) kwotę niż Sąd Rejonowy, a mianowicie 3.730,80 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka sprecyzowała, że domaga się wyrównania wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy o kwotę 10.362,60 zł, stanowiącą różnicę między kwotą zasądzoną przez Sąd Okręgowy w K. a wartością obliczoną według miesięcznej stawki wynagrodzenia w wysokości 4.559,80 zł. Ponadto powódka domagała się uwzględnienia podwyżki wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 2017 r. do 30 kwietnia 2017 r., a także uzupełnienia kwoty dodatku. Łącznie, przy uwzględnieniu wyższej podstawy (kwoty miesięcznego wynagrodzenia) oraz uzupełnienia kwoty dodatku, powódka objęła pozwem kwotę 11.244,60 zł.

Sąd Rejonowy w O., postanowieniem z 30 maja 2018 r., w sprawie IV P (...), odrzucił pozew i nie obciążył powódki kosztami procesu.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że powódkę przywrócono do pracy, zgłosiła ona gotowość jej podjęcia, została dopuszczona do pracy przez pracodawcę oraz przyznano jej całość należności za czas pozostawiania bez pracy, zgodnie z jej precyzyjnie określonym w tym zakresie żądaniem, zarówno co do okresu jak i wysokości. Odnoszące się do tak opisanego żądania orzeczenie Sądu Okręgowego w K. w tej materii jest prawomocne. Sąd Rejonowy podkreślił, że w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie V Pa (...) pełnomocnik powódki rozszerzył na rozprawie jej powództwo o łączną kwotę 12.436,40 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy od 3 grudnia 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r., to jest od dnia wydania wyroku przez Sąd Rejonowy do dnia rozprawy apelacyjnej, na której zgłosił to roszczenie, i sprecyzował, że podstawą wyliczenia wysokości zgłoszonego roszczenia jest przyjęta kwota miesięcznego wynagrodzenia wynosząca 3.730,80 zł. Tak określone żądanie w żaden sposób nie wskazywało, że jest związane z dochodzeniem jedynie części roszczenia z powyższego tytułu, a przy tym nie zastrzeżono możliwości dochodzenia dalszych roszczeń od pozwanego z tego tytułu, mimo że pełna dokumentacja dotycząca wysokości wynagrodzenia była już złożona do akt sprawy (IV P (...)) i była znana

zarówno powódce, jak i jej pełnomocnikowi, na co zresztą powołał się pełnomocnik powódki w piśmie procesowym z 10 kwietnia 2018 r. Na podstawie tak określonego żądania procedował Sąd Okręgowy w K., wydając wyrok z 27 kwietnia 2017 r. (w sprawie V Pa (...)), którego przedmiotem było zasądzenie całego wynagrodzenia za czas pozostawania powódki bez pracy od 3 grudnia 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r. Orzeczenie to jest prawomocne.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, przedmiot rozpoznania i rozstrzygnięcia w sprawach Sądu Rejonowego w O. (IV P (...)) i Sądu Okręgowego w K. (V Pa (...)) „w swoisty sposób wyczerpał całość precyzyjnie określonego przez powódkę – reprezentowaną zresztą przez profesjonalnego pełnomocnika – żądania”. Z tych przyczyn Sąd pierwszej instancji odrzucił pozew na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., uznając, że zachodzi powaga rzeczy osądzonej wobec prawomocności rozstrzygnięcia w zakresie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oraz wypłacenia w całości należności z tego tytułu na rzecz powódki.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego wniosła powódka, zarzucając naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c. w wyniku błędnego uznania, że w rozpoznawanej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej z tej przyczyny, że przedmiotem żądania jest roszczenie rozstrzygnięte już wyrokiem w poprzedniej sprawie.

Sąd Okręgowy w K., postanowieniem z 7 listopada 2018 r., oddalił zażalenie.

W ocenie Sądu drugiej instancji, w rozpoznawanej sprawie bez wątpienia zachodzi, wbrew argumentacji powódki podniesionej w zażaleniu, powaga rzeczy osądzonej. Niewątpliwie bowiem wyrokiem z 27 kwietnia 2017 r. (w sprawie V Pa (...)) Sąd Okręgowy w K. zasądził całe wynagrodzenie za czas pozostawania powódki bez pracy od 3 grudnia 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r. W obecnie rozpoznawanej sprawie zachodzi tożsamość stron, podstawy faktycznej i prawnej roszczenia, co w konsekwencji stanowi o tożsamości przedmiotu sporu. Żądanie powódki, domagającej się obecnie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy od 3 grudnia 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r., sformułowane jest na podstawie takich samych faktów, jakie były brane pod uwagę przez Sądy w sprawie prawomocnie zakończonej. Dlatego odrzucenie pozwu znajdowało oparcie w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 7 listopada 2018 r. w przedmiocie odrzucenia pozwu wniosła powódka.

Zaskarżając postanowienie w całości, oparła skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przepisów postępowania, mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c., przez ich wadliwe zastosowanie przez Sąd w wyniku błędnego uznania, że w sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej z uwagi na okoliczność, że przedmiotem żądania pozwu w obecnie rozpoznawanej sprawie jest roszczenie już rozstrzygnięte w poprzedniej prawomocnie zakończonej sprawie wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 27 kwietnia 2017 r., V Pa (...), podczas gdy pozwem wniesionym w obecnie rozpoznawanej sprawie powódka wniosła o zasądzenie należnego jej dodatkowego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, ponad zasądzoną kwotę, a więc w zakresie nieobjętym wyrokami zarówno Sądu Rejonowego w O. (IV P (...)), jak i Sądu Okręgowego w K. (V Pa (...)), a zatem brak jest podstaw do uznania, że w tym zakresie o roszczeniu powódki już prawomocnie rozstrzygnięto, uwzględniając przy tym szczególny charakter roszczenia, jakim jest wynagrodzenie za pracę, którego zgodnie z art. 84 k.p. pracownik nie może się zrzec.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 7 listopada 2018 r. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o oddalenie skargi oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście uzasadniona i z tej przyczyny została uwzględniona.

1. Odrzucenie pozwu jest decyzją sądu odmawiającą z przyczyn procesowych merytorycznego rozpatrywania sprawy. Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2

k.p.c. powinno nastąpić m.in. wówczas, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Zakres powagi rzeczy osądzonej reguluje art. 366 k.p.c., stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Natomiast w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. określone zostały skutki tzw. negatywnych przesłanek procesowych, między innymi stanu powagi rzeczy osądzonej. Przepis ten zabrania, w myśl paremii *ne bis in idem res*, ponownego sądzenia sprawy prawomocnie zakończonej. Jego wykładnia nie nasuwa wątpliwości, zgodzić się jednak należy, że prawidłowe stosowanie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. może nastroczać trudności, polegające na konieczności uprzedniego ustalenia zakresu powagi rzeczy osądzonej. Ten etap rozstrzygnięcia o kontynuacji procesu lub odrzuceniu pozwu wymaga ustaleń dwóch stanów: podstawy sporu i przedmiotu prawomocnego rozstrzygnięcia oraz przedmiotu żądania (roszczenia) zgłoszonego przez powoda w pozwie wszczynającym postępowanie w drugiej sprawie. Jeżeli między tymi samymi stronami zachodzi tożsamość określonych wcześniej okoliczności, następuje ustalenie kolejnego stanu prawoprosesowego, określanego mianem powagi rzeczy osądzonej, i jego subsumcja, ze skutkiem określonym w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Powaga rzeczy osądzonej (*res iudicata*), która ma miejsce w tych przypadkach, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami, prowadzić musi do odrzucenia pozwu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 września 2000 r., V CKN 1442/00, OSNC 2001, nr 6, poz. 86). Tak samo ulega odrzuceniu wnioszek w postępowaniu nieprocesowym, jeżeli w tej samej kwestii zapadło już uprzednio postanowienie, które się uprawomocniło (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 września 1994 r., III CRN 36/93, OSNC 1995, nr 1, poz. 20).

Tożsamość roszczeń zachodzi wówczas, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej. O tym zaś, czy chodzi o tę samą lub inną podstawę faktyczną, a więc o ten sam lub odmienny stan faktyczny sprawy, nie rozstrzygają

konkretne twierdzenia strony powodowej lub brak takich twierdzeń, lecz istnienie lub nieistnienie przed zamknięciem rozprawy okoliczności faktycznych, tj. zdarzeń lub stanów składających się na stan faktyczny, z którym norma prawna rozstrzygająca o słuszności żądania wiąże dochodzone skutki prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 listopada 2013 r., III CSK 43/13, LEX nr 1427740; z 14 marca 2014 r., III CSK 124/13, LEX nr 1463866, z 9 października 2014 r., IV CSK 37/14, LEX nr 1544215).

Roszczenie powódki przedstawione do rozstrzygnięcia w obecnie rozpoznawanej sprawie nie było tożsame z roszczeniem prawomocnie osądzonym w poprzednio zakończonych sprawie V Pa (...) Sądu Okręgowego w K., co powódka wyraźnie podkreśliła już w pozwie z 22 sierpnia 2017 r., domagając się – jak to sama określiła – „dodatkowego” wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

2. Roszczenie powódki zostało uzasadnione w ten sposób, że przez Sądem Rejonowym w O. w sprawie IV P (...) jako podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy przyjęto kwotę 4.559,80 zł miesięcznie (zgodnie z wyliczeniem pracodawcy, który oświadczył, że wynagrodzenie urlopowe powódki w skali miesiąca wynosiło 4.559,80 zł – k. 37 akt IV P (...)). Z kolei przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie V Pa (...) profesjonalny pełnomocnik powódki, występując na rozprawie apelacyjnej pod jej nieobecność, wniósł o zasądzenie na rzecz powódki dalszej kwoty z tytułu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (za okres od dnia następnego po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy w O. do dnia wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w K.), wynoszącej 12.436 zł, wyliczonej z uwzględnieniem jako podstawy wynagrodzenia miesięcznego w kwocie 3.730,80 zł (k. 178 v akt sprawy V Pa (...)). Taką kwotę wynagrodzenia miesięcznego podawała powódka pierwotnie w pozwie w sprawie IV P (...), została ona jednak skorygowana w wyniku złożenia przez pracodawcę oświadczenia co do rzeczywistej wysokości wynagrodzenia urlopowego powódki. Powódka – nieobecna na rozprawie apelacyjnej – nie mogła skorygować podstawy wyliczenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy podanej przez jej pełnomocnika. Sąd Okręgowy w K. w wyroku z 27 kwietnia 2017 r. (w sprawie V Pa (...)) uwzględnił w całości żądanie zgłoszone przez pełnomocnika powódki, nie oddalając w żadnym zakresie powództwa o wynagrodzenie za czas pozostawania

bez pracy. Sąd Okręgowy nie mógł „z urzędu” zasądzić na rzecz powódki wynagrodzenia w kwocie wyższej od żądanej (wynagrodzenia obliczonego z uwzględnieniem jako podstawy kwoty 4.559,80 zł, jak to miało miejsce w wyroku Sądu Rejonowego w O., a nie kwoty 3.730,80 zł wskazanej przez pełnomocnika powódki na rozprawie apelacyjnej), ponieważ był związany żądaniem (zgodnie z art. 321 k.p.c. sąd – także sąd pracy – nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie). Starania powódki o sprostowanie oczywistej omyłki w wyroku Sądu Okręgowego z 27 kwietnia 2017 r. co do zasądzonej kwoty wynagrodzenia (pismo procesowe k. 212-213 akt V Pa (...)) musiały się spotkać z oczywistą odmową (postanowienie Sądu Okręgowego z 5 lipca 2017 r. – k. 223-224 akt V Pa (...)).

W pozwie wniesionym w obecnie rozpoznawanej sprawie powódka domagała się wyrównania wysokości należnego jej wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy wyliczonego od podstawy 4.559,80 zł, czyli takiej, jaką przyjął Sąd Rejonowy w O. w wyroku z 2 grudnia 2016 r. w sprawie IV P (...), z uwzględnieniem dodatkowo podwyżki wynagrodzenia.

W uzasadnieniu pozwu powódka sprecyzowała, że domaga się wyrównania wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy o kwotę 10.362,60 zł, stanowiącą różnicę między kwotą zasądzoną przez Sąd Okręgowy w K. z uwzględnieniem jako podstawy wyliczeń wynagrodzenia miesięcznego podanego błędnie przez jej pełnomocnika (3.730,80 zł) a wartością obliczoną według rzeczywistej miesięcznej stawki wynagrodzenia wynikającej z oświadczenia pracodawcy (4.559,80 zł). Ponadto domagała się uwzględnienia podwyżki wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 2017 r. do 30 kwietnia 2017 r., a także uzupełnienia kwoty dodatku. Już samo uzasadnienie faktyczne powództwa prowadzi do wniosku, że powódka domagała się uzupełnienia wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy o kwotę, która nie tylko nie została zasądzona przez Sąd Okręgowy w K. w wyroku z 27 kwietnia 2017 r. w sprawie V Pa (...), lecz która w ogóle nie została temu Sądowi przedstawiona pod osąd.

Dlatego nie sposób mówić o tożsamości roszczeń w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 27 kwietnia 2017 r., V Pa (...), oraz roszczeń zgłoszonych w obecnie rozpoznawanej sprawie. Owszem, w obydwu

sprawach powódka domaga się zasądzenia od tego samego pozwanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, za ten sam okres, jednak jej roszczenia dotyczą innych kwot, w inny sposób wyliczonych (od innej podstawy stanowiącej – według dwóch różnych wariantów wyliczeń – jej miesięczne wynagrodzenie za pracę).

3. Prawdą jest, że spór o należne powódce wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy do 27 kwietnia 2017 r. został prawomocnie rozstrzygnięty w całości zgodnie z treścią żądań powódki zgłoszonych w poprzedniej sprawie (powództwo o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy nie zostało w żadnej części oddalone przez Sąd Okręgowy w K. w wyroku z 27 kwietnia 2017 r. w sprawie V Pa (...)). Jednak problem nie dotyczy tego, czy żądania powódki wówczas zgłoszone zostały w całości uwzględnione. Kwestią wymagająca rozstrzygnięcia było to, czy pracownik może w osobnym procesie dochodzić wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w zakresie różnicy między kwotą zasądzoną wcześniej przez sąd pracy zgodnie z jego żądaniem a kwotą rzeczywiście należną mu z tego tytułu. Na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć twierdząco.

Przede wszystkim pracownik nie musi dochodzić wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy łącznie z roszczeniem o przywrócenie do pracy. W przypadku pracownika szczególnie chronionego, któremu przysługuje wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy (art. 47 zd. drugie k.p.), dochodzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w odrębnym procesie może się okazać niekiedy nawet bardziej racjonalne, gdyż dopiero po prawomocnym zakończeniu sporu o przywrócenie do pracy i podjęciu pracy przez pracownika możliwe staje się określenie czasu, za jaki pracownikowi przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Ponadto w przypadku roszczenia o zasądzenie świadczenia pieniężnego, tak jak w przypadku innych roszczeń podzielnych, możliwe jest dochodzenie w odrębnych procesach jedynie części wymagalnych roszczeń, z pozostawieniem sobie możliwości dochodzenia innej ich części w późniejszym procesie.

Wysokość wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy została określona w art. 47 k.p. (w przypadku powódki jako pracownika podlegającego

szczególnej ochronie przed zwolnieniem z pracy w zdaniu drugim tego przepisu). Wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy to odszkodowanie za szkodę, jaką poniósł pracownik w wyniku utraty wynagrodzenia za pracę wskutek niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy. Wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy powinno więc odpowiadać wynagrodzeniu za pracę, jakie otrzymywałby pracownik, gdyby w tym czasie pracował. Należy więc uwzględnić wszystkie prawnie dopuszczalne i konieczne zmiany (podwyższenia, ale i obniżenia) w wysokości tego wynagrodzenia, które nastąpiłyby (musiałyby nastąpić), gdyby pracownik kontynuował zatrudnienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lipca 2011 r., II PK 18/11, OSNP 2012, nr 17-18, poz. 220). Dlatego możliwa jest korekta wysokości należnego pracownikowi tego nietypowego świadczenia odszkodowawczego *ex post* – po prawomocnym zakończeniu wcześniejszego procesu – gdyby okazało się, że w czasie, gdy pracownik postawał bez pracy, doszło do podwyższenia należnego mu wynagrodzenia za pracę, o czym nie wiedział, domagając się świadczenia w niższej kwocie.

Jeszcze jedna kwestia wymaga wyjaśnienia ze względu na zawartą w skardze kasacyjnej argumentację prawną. W wywodach pełnomocnika skarżącej pojawił się wątek szczególnej ochrony wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w kontekście braku możliwości zrzeczenia się przez pracownika choćby części należnego mu świadczenia. Argument ten jest nietrafny. Wynagrodzenie za czas postawania bez pracy (art. 47 k.p.) nie podlega ochronie przewidzianej w rozdziale II działu trzeciego Kodeksu pracy (art. 84 i nast.). Ochronie przed możliwością dokonywania potrażeń przewidzianej w art. 87 k.p. oraz zakazowi dotyczącemu zrzekania się wynagrodzenia z art. 84 k.p. nie podlegają przysługujące pracownikowi od pracodawcy świadczenia, których nie można traktować w kategoriach wynagrodzenia za pracę lub innych świadczeń związanych z pracą, uregulowanych w dziale trzecim Kodeksu pracy (art. 77¹-93 k.p.). Odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę z naruszeniem prawa nie podlega ochronie z art. 87 k.p. Nie jest to bowiem świadczenie przewidziane w dziale trzecim zatytułowanym „Wynagrodzenie za pracę i inne świadczenia”. Podobnie, z tych samych przyczyn, nie podlega szczególnej ochronie wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy po przywróceniu pracownika do

pracy, ponieważ – wbrew nazwie – nie stanowi ono wynagrodzenia za pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2009 r., II PK 117/08, LEX nr 738349).

4. Podsumowując, odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. byłoby możliwe wówczas, gdyby w obecnie rozpoznawanej sprawie powódka występowała o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy za ten sam okres i w tej samej wysokości, co w poprzednim procesie. Tymczasem w obecnej sprawie domaga się wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, obliczonego od innej podstawy, a w tym zakresie Sąd Okręgowy w K. nie wypowiedział się w jakikolwiek sposób w prawomocnym wyroku z 27 kwietnia 2017 r., V Pa (...).

Nie oznacza to, rzecz jasna, że roszczenie powódki jest uzasadnione. Oznacza jedynie to, że sąd pracy powinien rozpoznać je merytorycznie, a następnie wydać wyrok uwzględniający lub oddalający powództwo.

Uznając kasacyjny zarzut naruszenia art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c. za uzasadniony, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie Sądu Rejonowego w O. (którego przedmiotem było odrzucenie pozwu) i przekazał sprawę temu Sądowi do merytorycznego rozpoznania na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.